

[Fisker.]

Tale, naar man skal til at skaffe virkelige Muligheder for at komme den Befolkning til Hjælp, der kræver Hjælp.

Det andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem beskæftigede sig en hel Del med, var Spørgsmaalet om Lønningerne. Her sagde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at det er svært gennem en Lønnesættelse at komme Erhvervene nærværdigt til Hjælp, og Staten kan i øvrigt ikke blande sig i disse Forhold. Det mener jeg er rigtigt sagt, jeg kan tiltræde disse Udtalelser, som ogsaa dækker mit Synspunkt. Jeg tror ikke, en Nedgang i Lønningerne for mange, mange Omraaders Vedkommende vil kunne give sig særlig stærkt Udtryk i den færdige Vares Pris, og een Ting ved jeg jo: naar man tager Hensyn til de forskellige Partiis Stilling til hele Lønningsspørgsmaalet gennem Tiderne, saa vil der ikke være Mulighed for fra nogen Side at kræve, at Rigsdagen som saadan skal blande sig ind i Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere.

Men der var en Bemærkning i det ærede Medlems Omtale af dette Spørgsmaal, der interesserede mig. Det ærede Medlem sagde: Det er jo ikke alle Lønninger, der maa skæres ned med det halve. Det ærede Medlem gjorde altsaa her en Deling. Jeg tænker mig, at det ærede Medlem her har tænkt paa f. Eks. Landarbejderne eller andre meget lavt lønnede Arbejdere. (Afbyrdelse af *Madsen-Mygdal*). Jo, det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, jeg noterede det straks ned, og jeg vil gerne have en nærmere Forklaring paa, hvad Meningen dermed var.

Jeg tænkte mig Muligheden af, at man fra Venstres Side fra Kravet om en Lønneskæring dog vilde undtage f. Eks. de lavest lønnede Arbejdere, og jeg forstaaer det særdeles godt. Landarbejderne her i Landet har i Øjeblikket en Løn paa 26—27 Kr. om Ugen, og jeg kender — og det gør adskillige andre ærede Medlemmer sikkert ogsaa — mangfoldige Arbejdere, som i disse Tider paa Landet maa tage Arbejde for 2 Kr. om Dagen og Kosten. Naar det er Tilfældet, forekommer det mig, at man med god Grund kunde undtage dem fra Kravet om Lønneskæring. Saaledes som disse Menneskers Livsforhold former sig, er det ganske givet, at skal ikke alt for meget gaa i Stykker for dem, maa det offentlige træde til med Supplement til den alt for lave Arbejdsløn. Men der gaar jo ogsaa Titusinder af Arbejdere i Landet i Øjeblikket, hvis Aarsindtægt ligger saa langt nede, at der ingen som

helst saglig Begrundelse er for et Krav om Lønneskæring for dem.

Men naar nu det ærede Medlem antagelig er enig med os i, at man ikke fra Statsmagtens Side kan eller bør foretage sig noget paa dette Omraade, og alligevel vil den Vej ud, maa jeg da saa spørge det ærede Medlem: Hvorfor begynder saa ikke Partiet Venstre, som har den overvejende Indflydelse i alle vore store Andelsvirksomheder, med en Lønneskæring for de høje Lønninger? Jeg var til Stede ved et Møde for nogen Tid siden, hvor man pegede paa et ganske bestemt Eksempel og gjorde opmærksom paa, at der vilde være al mulig Grund til netop i dette Tilfælde at foretage betydelige Lønreduktioner, men det havde man modsat sig indenfor den paa-gældende Bestyrelse. Jeg siger til det ærede Medlem: Vis Eksemplet i de Kredse, hvor det ærede Medlem og hans Partifæller har Magten og Ansvar, i Stedet for at rette Kravet nedad mod Lønarbejderne, hvis Livsvilkaar i Forvejen ikke er bedre end, at en Nedskæring af deres Indtægter i Øjeblikket for manges Vedkommende betyder, at de nærmer sig den Grænse, hvor de ikke er i Stand til at skaffe sig det mest nødvendige.

I denne Forbindelse sagde det ærede Medlem, at han vilde ønske, at man kunde ophæve Organisationernes Virksomhed for et enkelt Aar. Jeg maa dog tro, at det var en Bemærkning, som skulde opfattes som en spøgende Bemærkning. Jeg kan dog ikke tro, at det ærede Medlem vil kunne mene, at det vilde være en Foranstaltning, som vilde gavne det danske Samfund, om man pludselig ophævede Organisationerne som saadanne, og det hele skulde ende i et Kaos. Det ærede Medlem ved jo meget vel, at Betingelsen for at skaffe Ro og Orden paa Arbejdsmarkedet, og derigennem den Ro og Orden, der er nødvendig for Samfundet, maa være dette, at Arbejderne som saadanne gennem deres faglige Sammenlutninger bliver i Stand til at træffe bindende Aftaler gældende for dem alle.

Skal den enkelte til at forhandle, skal den enkelte til at søge om Arbejde, hvor er vi saa henne? Ja, siger det ærede Medlem, det er muligt, man saa er i Stand til at beskæftige nogle flere, end man kan i Dag. Jeg skal ikke benægte, at der kan være en Mulighed derfor, men, ærede Medlem, under hvilke Forhold kommer saa mange af disse Mennesker til at arbejde, under hvilke Priser kommer de til at arbejde, under hvilke Livsvilkaar kommer de til at leve? Maa jeg spørge det ærede Medlem: Er det den Vej,